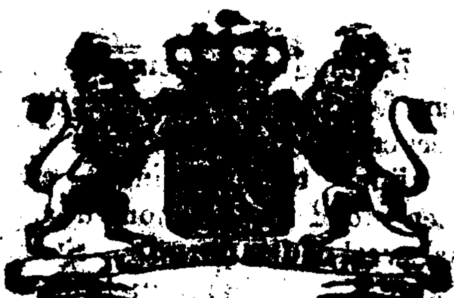
N°. 9. A°. 1834.

DONDERDAG DEN 30sten JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

De WIJKMEESTERS der Wijk L°. D, 1ste gedeelte, zullen, overeenkomstig de Publicatie, de dato 5 Maart 1828, op Maandag, den 3den Februarij, een aanvang maken met de *jaarlijksche opneming* der Personen in hunne Wijk woonachtig; — strekkende deze tot *kennisgeving* aan de geëerde Bewoners van voormelde Wijk.

Paramaribo, den 27 *Januarij* 1834.

C. L. G. LINCKERS.
J. NUNES.

MENGELINGEN.

TAFEREELEN VAN *RUSLAND*.

(Door eenen Reiziger, die zeer lang in *Rusland* verkeerd heeft.)

(VERVOLG en SLOT van N°. 8.)

Wanneer de vreemde gast, op een uitnoodigingskaartje, des avonds in zijn rijtuig voor het prachtige gebouw verschijnt, vliegen de deuren ijlings open. Een zwerm van rijk gegalonneerde bedienden, met fakkels in de handen, leidt den vreemdeling de breede trappen op naar de zaal van ontvangst, alwaar men, na aan de vrouw des huizes voorgesteld te zijn, terstond een ongedwongen onderhoud met de reeds aangekomene gasten kan aanvangen. De vertrekken, door welke men alzoo van den eenen gast naar den anderen wandelende, komt, zijn allen zeer rijk versierd, en door spiegels van verbazende grootte, hoedanig alleen hier vervaardigd worden, als vermenigvuldigd. Ververschingen worden in overvloed door de bedienden rondgedragen.

De voorname *Russen* toonen vooral veel pracht in het houden van eene menigte bedienden. Reeds op het voorplein ziet de vreemdeling zich door hen omringd. In de voorkamer staan ze digt aan elkander, en begeleiden hem naar de vertrekken binnenwaarts, om hem daar de overtollige kleedingstukken af te nemen, ten einde die in de voorkamer te bewaren. Vroeger moet deze zucht, om vele bedienden te hebben, veel grooter zelfs geweest zijn; maar dezelve is thans nog groot genoeg, wanneer men in aanmerking neemt, dat de meesten derzelven ledig loopen, en tien hunner niets meer doen, dan een enkele in *Duitschland*. Zelfs in den middelstand volgt men het voorbeeld der grooten, daar een *Rus* in dezelfde betrekkingen wel vier meiden houdt, waarin een *Duitscher* in zijn vaderland zich gaarne vergenoegt, er slechts ééne te hebben. Maar deze ééne doet gewoonlijk zoo veel als die vier te zamen, welke, zoodra het namiddag is, niets meer verrigten; want dan hebben zij vieravond, en liggen of zitten zij, tot aan slaaptijd, des zomers op den ijskelder en des winters op den oven, welke opzettelijk tot deze lange namiddagsrust ingerigt is. In *Engeland*, te *Londen* zelfs, ziet men gewoonlijk in de grootste huizen drie of vier eigenlijke huisbedienden; doch hier beloopt het aantal bij de grooten tot vijftig of zestig, ja over de honderd. Trouwens, de *Rus* schaft zich dezelven gemakkelijk aan, daar het allen lijfeigenen zijn, die tot de landgoederen van den heer behooren. Dus vindt men eenen rentmeester, eenen hofmeester, een dozijn lakkeijen, even zoo vele oppassers, eigene bedienden voor den heer en ook voor de vrouw, eveneens voor de jonge heeren en voor de jonge jufvrouwen afzonderlijk; voorts kelderknechts, huishouders, jagers, *Zwitsers*, deurwachters, portiers, loopers, koetsiers, stalknechts, jockeys, voorrijders, koks, keukenjongens, konfituriers, kagchelstokers, kamervegers, enz., om nu van de vrouwelijke bedienden van allerlei soort niet eens te spreken. Het ergste intusschen is, dat het getal der lieden soms ontzettend vermeerdert. Want ieder manspersoon, gelijk in *Rusland* van zelve spreekt, brengt, zoodra hij in dienst treedt, zijne vrouw. De kinderen, welke uit deze huwelijken voortkomen, behooren insgelijks tot het huis, waarin ze geboren zijn, en blijven daar ook. Ja, dikwijls worden aanverwanten van de lijfeigenen, ofschoon niet geheel in huis opgenomen, toch dagen en weken in hetzelve verzorgd; en niemand maakt er aanmerking op. Verder vinden de goede vrienden en bekenden der bedienden hier gewoonlijk open tafel en meestal ook eene slaapplaats. „Toen ik trouwde," vertelde mij een rijke *Rus*, „nam ik mij vast voor, slechts zoo velen van deze menschen in mijn huis te hebben, als voor mijne vrouw en mij volstrekt noodig was, en ik bepaalde mij daarom op veertig. Maar tot mijne groote verbazing bemerkte ik, na verloop van drie of vier jaren, dat dit getal bijna verdubbeld was." In andere landen zoude zelfs de rijkste man zich vergenoegen, drie of vier van deze soort van lieden ter oppassing bij den disch te hebben; maar in *Rusland* moet, bij elk gastmaal van veertig of vijftig personen, achter elken stoel een bediende staan, zoo het geheel niet een hokrompen aanzien zal hebben. Voorheen was het gewoonte, en is het nog op de buitenplaatsen van sommige aanzienlijken, in elk der talrijke vertrekken afzonderlijk eenen oppasser te houden, en aan deszelfs ingang nog een of twee knapen te stellen, om hen te laten verrigten, wat men thans meer algemeen met het trekken aan de schel doet. Wanneer bij voorbeeld zijne doorluchtigheid in de verste zijner vertrekken eenig bevel geliefde te geven, zoo liep het bevelwoord van kamer tot kamer en van deur tot deur, tot dat het eindelijk den laatsten oppasser bereikte, die dan het verlangde haalde, waarop dit dan ook weder door handen van even zoo veel personen aan den *Gosudar*, of genadigen Heer, geraakte. Eene *Poolsche* Gravin verhaalde mij, dat, als zij eens bij den Graaf ORLOFF wegens zaken een bezoek moest afleggen, de Graaf onder het gesprek den aan de deur staanden bediende beval, een glas water te brengen. De dienaar had naauwelijks zich omgekeerd, om met zijnen nabuur te spreken, of hij verscheen reeds weder op zijnen post. Daar verliep een half uur, en het glas water kwam nog niet. De Graaf, door den dorst gekweld, moest zijn bevel herhalen, en zeide tot de Gravin: „Gij ziet, welk een arm man ik ben! In dit huis alleen heb ik over de honderd en twintig bedienden, en wanneer ik een glas water wil hebben, kan ik het niet bekomen." De Gravin lachte om den armen man, en meende, dat hij, zoo hij een goed deel armer ware en slechts een of twee bedienden koo houden, wel beter bediend zou worden. De Gravin ORLOFF, diens dochter, welke het gansche vermogen van haren vader heeft geërfd, houdt, zegt men, in haar paleis te *Moskou* achthonderd bedienden, en voor dezen talrijken stoet een eigen ziekenhuis.

Benevens deze legers van bedienden vertoonen *Ruslands* grooten zeer gaarne hunne glans in de volheid en pracht hunner tafels. Die bij hen op een gastmaal wordt genoodigd, moet eigenlijk tweemaal tafelen. Want terstond bij de aankomst, ongeveer een uur vóór het hoofdmaal, wordt men in eene fraaije zaal geleid, alwaar op verscheidene kleine tafels velerlei koude spijzen opgezet, zijn als: haring, kaviaar, ingelegde vruchten, gezult, steur, enz., waarbij dan vooral de sterke dranken en fijne likeuren niet vergeten zijn. De gasten gebruiken daarvan staande, of in gesprek heen en weder tredende, tot dat het teeken wordt gegeven, om aan tafel te gaan. Dan komt men in eene zaal, in welker midden eene verbazend groote tafel, met spijzen van allerlei soort overladen, staat. Midden op de tafel praalt een groote gouden of zilveren schotel in de gedaante van een presenteerbord, bloemkorf, of iets dergelijks, en daarnevens staan verscheidene kostbare vazen met geurige bloemen, met edele vruchten, konfituren, enz. De vrouwen zitten gewoonlijk bovenaan bij elkander, en de mannen nemen de overige plaats in. Deze scheiding der beide geslachten, welke echter thans minder in acht genomen begint te worden, is zeker voor de gezelligheid doorgaans niet bevorderlijk, en moet in *Rusland*, waar de omgang tusschen beide sekse vrijer, dan in andere landen, is, nog meer in het oog vallen. Op den rang in het aanzitten wordt op verre na niet zoo kleingeestig gezien, als in vele streken van *Duitschland* nog het geval is. Daar de tafels gewoonlijk rond of langwerpig rond zijn, en heer en vrouw des huizes tegenover elkander zitten, wordt reeds door deze eenvoudige regeling de belagchelijke strijd om den voorrang voorgekomen. Men ziet alzoo meermalen de voornaamste der aanzittende gasten midden onder de geringeren zitten. De verfoeijelijke gewoonte, waarmede reeds PLINIUS, de jongere, zoo bitter den spot drijft: *amicos suos gradatim habere* (*), en aan het benedeneinde der tafel bij voorbeeld, slechteren wijn te schenken, is in de voorname gezelschappen van *Rusland* eene geheel onbekende zaak.

De rijkheid van eene *Russische* tafel vertoont zich vooral in de bijna ontelbare menigte ingelegde dingen, sausen, enz. De Markies CARACCIOLI, *Napelsche* Gezant te *Londen*, maakte eens aan tafel van eene *Engelsche* Minister de aanmerking, dat men in *Engeland* over de zestig godsdienstige sekten en slechts ééne saus (gesmolten boter) had. — In *Rusland* zou hij beide, de sekten en de sausen, bijna in gelijke, ja ontelbare menigte gevonden hebben. Deze dingen, waaronder ook vooral ingelegde bessen en vruchten behooren, worden op eene afzonderlijke tafel, die ter zijde staat, geplaatst, en door den opperhofmeester benevens zijne handlangers toegediend. Elke minuut komt er een bediende met zijne zilveren schaal en kleinen gouden lepel, en fluistert den gast vertrouwelijk in het oor, welke lekkernij hier zijne tong aangeboden wordt; en naauwelijks

(*) Zijne vrienden naar den rang behandelen.

eeft deze zich verwijderd, of er staat weder een ander, en vraagt even zoo vertrouwelijk, welken van de bekers met *bourgogne, champagne, lafitte, tokayer, pacharet, johannisberger, enz.*, het hem gelieft te nemen. Groot vooral is de hoeveelheid *champagne*, welke bij zoodanige gelegenheid wordt gedronken. Het ware zeker onverklaarbaar, hoe het kleine *Champagne* zoo veel wijn, als jaarlijks in *Rusland* alleen verbruikt wordt, zou kunnen opleveren, indien men niet wist, dat *Rusland* zelve in de gewesten aan den *Don* uitgestrekte wijngaarden heeft, welke eenen wijn geven, die voor den beroemden *champagne*, in deugd en bekende hoedanigheid, geenszins behoeft onder te doen.

Onder de lekkernijen op de *Russische* tafels staan de *varenikys* en de *batwinia* bovenaan. Beide zijn landeigen, en voor iemand, die geen kenner en liefhebber van smullen is, bezwaarlijk te beschrijven. De *varenikys* bestaan in het algemeen uit ingelegde vruchten en bessen, maar worden in bijkans ontelbare ondersoorten verdeeld. De *batwinia*, die de kroon spant boven alle *olla potrida* (de lievelingskost der *Spanjaarden*), bestaat uit een zonderling mengelmoes van vleesch, visch, kreeften, augurkjes, fijne uijen en dergelijke dingen. Dezelve wordt gewoonlijk tusschen twee stukken ijs midden op de tafel geplaatst op een' grooten schotel. Keizer ALEXANDER liet, ten tijde van het Kongres te *Weenen*, deze geliefde *batwinia* ook opdisschen bij een diplomatisch gastmaal, dat hij aan de vreemde Gezanten en Ministers gaf. Als hij den bekende Maarschalk *Voorwaarts* (BLUCHER) van deze spijs nemen en met een zuur gezigt eten zag, vroeg hij hem, hoe hij deze lekkernij der *Russen* vond. »*Sire!* sprak de ronde krijgsman, »*je la trouve détestable*," en gaf het overige aan den nevens hem staanden bediende. De Keizer lachte om dezen uitval op zijn lievelingsgeregt, en begon, met zekere ingenomenheid en niet weinig zaakkennis de bestanddeelen daarvan aan de overige gasten te verklaren. — Bovendien zijn er nog vele andere spijzen, welke men buiten *Rusland* niet kent, en waaronder toch vele zoo goed smaken, dat ze wèl verdienen, door onze lekkerbekken geproefd te worden. Hiertoe behoort zekere vermaarde soep, uit kool, roode wortelen en visch hoofdzakelijk bestaande; voorts de *pirogi*, de zeer lekkere *sterlet* (soort van steur), bijzonder toebereide waterhoenders, varkensvleesch met truffels, *Astrakansche* bessen en *Krimsche* vruchten, en hoe verder alle die dingen mogen heeten, welke de maag van hem, die aan zoodanige veelheid en aan zoodanige vermenging niet gewoon is, bij de eerste proef wel eens in groote ongelegenheid kunnen brengen.

GEWOONTEN VAN HUWEN BIJ DE *PAPUËRS* EN DE *ALFOEREN*.

Zoo wel bij de *Papuërs* als bij de *Alfoeren* is de veelwijverij geoorloofd. Bij de *Papuërs* (die door de *Cerammers* tot omhelzing van het Islamismus zijn overgehaald), geschiedt het huwelijk volgens de voorschriften van MAHOMED. De *Alfoeren* vinden goed, zulks bij wijze van *desertie* te doen. Wanneer, namelijk, de jongeling en het meisje van hunne onderlinge genegenheid zich overtuigd hebben, zoo ontvlugt één der gelieven het ouderlijk huis. De andere, wien zulks niet onbewust is — dewijl zij de voorzigtigheid gebruiken om tijd en plaats te voren af te spreken — volgt weldra den eerst weggeloopenen. Dan leven zij eenigen tijd te zamen in hunne schuilplaats, terwijl de wederzijdsche ouders alle mogelijke pogingen aanwenden, om het gedeserteerde paar terug te vinden. Zoo ras is hun dit niet gelukt, of beide familiën komen bijeen, en zoo dan het huwelijk met de wederzijdsche belangen der familiën strookt, heeft er terstond eene amnestie voor het bedrevene feit plaats. Dan geeft de jongeling eenen bruidschat aan de bloedverwanten zijner teederbeminde, en wordt van dezen stond af, beschouwd als wettig met haar verbonden te zijn. Strookt het huwelijk niet met de familiebelangen, dan moeten zij scheiden, en elk weder in zijner ouderen huis terugkeeren, om naderhand met een' ander dezelfde klucht te herhalen.

ANECDOTE.

De luimige graaf VAN GRAMMONT, aan het hof van LODEWIJK XIV, vergat zich op zekeren dag zoo zeer, dat hij een' koninklijken bediende in den koninklijken tuin met stokslagen begroette. Op éens stond de koning nevens hem, en vroeg zeer ernstig: »Wat is hier te doen?" GRAMMONT voelde, dat het met hem gedaan was, bijaldien hij zich niet door een demoedig *bonmot* uit dit moeijelijk geval wist te redden. »Niets, Sire!" antwoordde hij met veel tegenwoordigheids van geest; »niets, der opmerkinge van uwe Majesteit waardig. Het zijn slechts twee uwer bedienden, die met elkander in twist geraakt zijn." De koning lachte over deze fijne wending, dreigde met den vinger, en liet het daarbij blijven.

ADVERTISSEMENTEN.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.